

L'EXPRESIDENT NO ENS EXPLICA TOTA LA VERITAT EN LES 'MEMÒRIES' SOBRE L'ENERGIA EÒLICA

Santiago Vilanova

Periodista

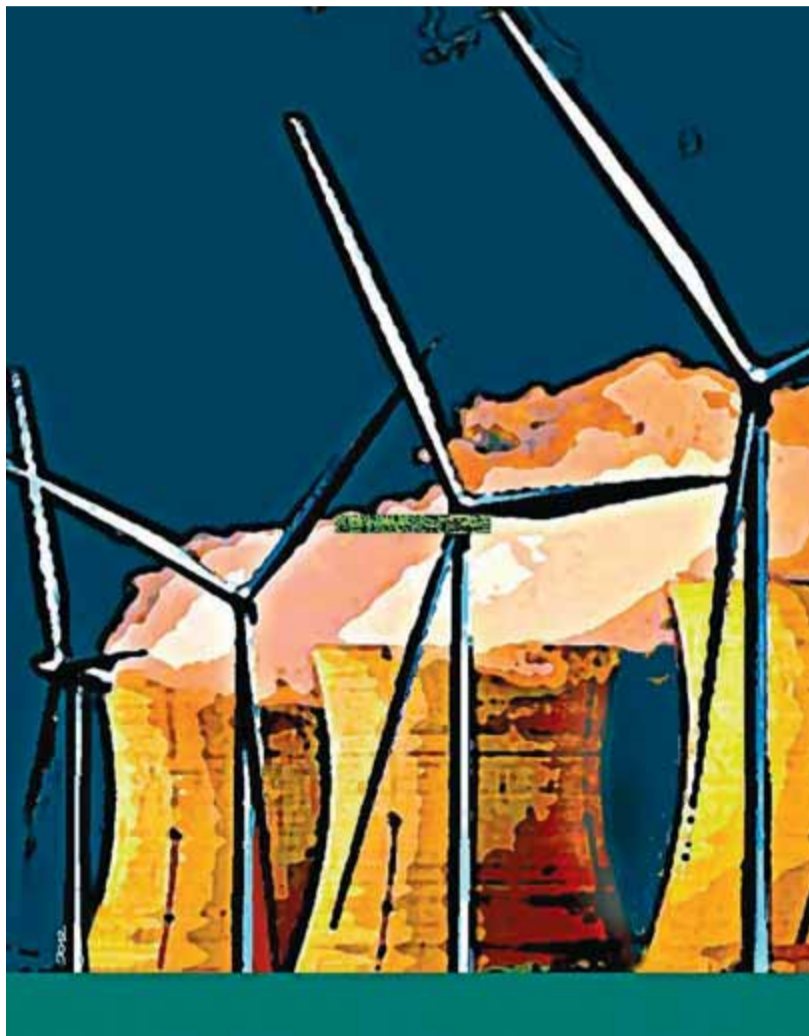
Pujol i l'energia eòlica

Jordi Pujol és un defensor de l'energia atòmica i un escèptic respecte al que poden aportar a la nació les energies del sol. "No podem tornar als molins de vent", solia declarar quan era president.

DURANT ELS SEUS MANDATS, la cooperativa Ecotènia (finalment adquirida per la multinacional Alstom després de ser controlada per Mondragón), que alguns ecologistes vàrem ajudar a promoure durant els anys 70, va ser estratègicament marginada. Els projectes que va presentar al govern per arrelar-se i dinamitzar la indústria eòlica varen caure en un pou. Pujol, seduït per Pere Duran Farell, havia optat per la nuclearització imposada pel franquisme, probablement pensant que el moviment bancari i financer que comportaria seria beneficiós.

FINALMENT, PERÒ, EL PASTÍS se l'emportaria el Chase Manhattan Bank, que havia concedit els crèdits en dòlars per a la compra dels reactors de tecnologia Westinghouse i General Electric. La "transició democràtica" mai va reclamar una auditoria a les elèctriques sobre els tripijocs d'aquella negociació.

ARA, PUJOL, EN EL TERCER VOLUM de les seves edulcorades *Memòries*, es treu les puces i explica la marginació de l'energia eòlica a Catalunya d'aquesta manera: al principi semblava que po-

JORDI SOLER

Pujol silencia les connivències dels polítics amb el sector nuclear i la incompetència i la manca de coratge dels seus governs que no van afavorir l'energia eòlica

dia satisfer els partidaris de la producció d'energia neta no contaminant, va ser impugnada per ells mateixos perquè deien que els molins de vent mataven ocells, feien soroll i alteraven el paisatge (...) Amb aquestes actituds, d'oposició sistemàtica i la nostra incapacitat de superar-les, Catalunya va perdre la possibilitat de crear empreses importants en el camp de l'energia eòlica, i no em refereixo només a la producció d'energia sinó també al material: torres, motors, aspes, informàtica... Tot va ser massa difícil, i aquestes activitats industrials es van desplaçar a altres indrets de l'Estat on no hi havia tants entrebancs."

I SEGUIDAMENT AFEGEIX: "Espanya té una posició important en l'energia eòlica, i Catalunya no. I algunes empreses d'aquest sector que teníem, tipus de trobar obstacles a cada cantonada, durant els últims anys s'han venut a empreses de fora. En un moment en què tothom reclama que Catalunya tingui activitats industrials noves, constatar aquest fet resulta bastant depriment."

L'EXPRESIDENT, MURRI, no ens explica tota la veritat. El sector

elèctric (Endesa, Gas Natural-Fenosa, Iberdrola... i caixes i bancs vinculats), amb la complicitat del PP i CiU, ha optat per allargar la vida de les centrals d'Ascó i Vandellòs, ja amortitzades, i que li suposen un benefici net diari d'alguns milions d'euros. No és casual que les energies del sol hagin progressat en les autonomies desnuclearitzades.

PERÒ LA MEVA PERPLEXITAT es produeix quan Pujol no identifica els "ecologistes opositors sistemàtics" a l'energia eòlica. De qui parla? A qui acusa? Aquesta ambigüitat perjudica tots els ecologistes que defensen l'energia del vent i proposem la seva extensió. Silència, en canvi, les connivències dels polítics amb el sector nuclear; la incompetència i la manca de coratge dels seus governs i la miopia que varen tenir en no afavorir unes energies que faciliten l'autosuficiència i que ajudarien a la futura independència de la nostra nació.

ARA, LES DIFICULTATS per impulsar projectes eòlics científics com el Zèfir a l'Ametlla de Mar vénen de la desconfiança que s'ha generat a les poblacions afectades per la manca de credibilitat i transparència informativa dels promotors polítics. El conflicte no és degut a la cultura del "no", sinó a una profunda qüestió de gestió democràtica de les energies renovables i de com fer-les popularment participatives. De la descontrolada situació actual s'aprofiten els conspiradors al servei del lobby nuclear. *A río revuelto...* Però la responsabilitat d'aquest fracàs comença en el primer govern pujolista. Ho sento, president, però algú ho havia de dir.

Sobirania lingüística

Carme Forcadell

Catedràtica d'ensenyament secundari

Per si us quedava algun dubte, les declaracions del vicepresident del Parlament Europeu i membre històric del PSOE Miguel Ángel Martínez demostren que l'Estat espanyol està utilitzant tota la seva influència, la seva força i la seva posició a Europa per impedir que el català ocupi el lloc que li

pertoca entre les diverses llengües del món.

Aquest senyor, que a més és el responsable de multilingüisme, traducció i interpretació del Parlament Europeu, ha dit que l'ús del català no és viable ni raonable i que senzillament no es farà, tant se val el motiu. No es farà cap excepció, ha assegurat Miguel Ángel Martínez, malgrat que el nou president de l'eurocambra, el socialista alemany Martin Schulz, ha pro-

mès donar suport als eurodiputats catalans perquè puguin usar la seva llengua a Europa.

El menyspreu de molts polítics espanyols pel català és malaltís. No és una qüestió econòmica, ni pedagògica, ni pràctica. És senzillament odi cap a una llengua diferent de la seva. L'espanyol continua sent considerada l'única llengua imperial, malgrat que Espanya ja no tingui imperi. Per això el senyor Martínez

vol protegir-lo, perquè, tot i ser un idioma universal, a la Unió Europea només és oficial en un Estat, mentre que hi ha llengües que ho són en dos, tres o quatre.

En qualsevol cas, diu l'històric del PSOE, el rus tindrà prioritat sobre el català a Brusselles, perquè als països bàltics els russòfons són gairebé majoria, representen més del 40% de la població i fins i tot el poden fer servir als tribunals de justícia.

Els catalans hem d'agrair que aquestes persones parlin tan clar i sense complexos. Sabem, perquè ens ho han dit i demostrat, que l'única llengua d'Espanya és l'espanyol i que les altres llengües són un accident horrible i una monstruositat que volen esborrar. Sabem que el català no té cap possibilitat de sobreviure dins de l'Estat espanyol.

Però la realitat és tossuda i els catalans

també. La nostra llengua ha sobreviscut gairebé 300 anys en aquestes condicions i, ara, res ni ningú no ens detindrà, cap personatge sinistre, autoritari i perdonavides, com el senyor Martínez, el senyor Vidal-Quadras o el senyor Caja, aconseguiran que ens arronsem. Ben al contrari: ens encoratgen a continuar treballant en favor del català i ens empenyen cap a la sobirania nacional i lingüística.